

Sygn. akt V.2 Ka 606/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 r.

sprawy:

T. P. (1) /P./

s. Z. i T.

ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 216 § 1 kk, art. 217 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 17 czerwca 2016r. sygn. akt IX K 593/15

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego T. P. (1) na rzecz oskarżycieli prywatnych: M. K. i J. K. kwoty po 840zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 200zł (dwieście złotych).

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 606/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał T. P. (1) za winnego tego, że :

1. - w dniu 7 czerwca 2015 roku w (...) znieważył M. K. nazywając ją słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obraźliwe tj. czynu stanowiącego występki z art. 216 § 1 kk,

- w dniu 7 czerwca 2015 roku w (...) znieważył J. K. nazywając go słowami uznanymi powszechnie za wulgarne i obraźliwe tj. czynu stanowiącego występki z art. 216 § 1 kk,

przyjmując, że dopuścił się ich popełnienia w warunkach określonych w art. 91 § 1 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na mocy art.216 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu jedną karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 zł;

2. w dniu 7 czerwca 2015 roku naruszył nietykalność cielesną J. K. poprzez jego oplucie i popchnięcie tj. czynu stanowiącego występki z art. 217 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 zł.

Na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk połączył oskarżonemu wymierzone w pkt 1 i 2 kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 zł.

Na mocy art. 46 § 2 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązek na rzecz oskarżycieli prywatnych, w tym na rzecz J. K. w kwocie 700 zł, zaś na rzecz M. K. w kwocie 500 zł.

Na mocy art. 628 pkt. 1 kpk zasądził od oskarżonego zwrot poniesionych przez oskarżycieli prywatnych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwotach po 720 zł, poprzez zapłatę na rzecz każdego z oskarżycieli prywatnych kwoty 1 020zł.

Na mocy art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 200 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca. Obrońca oskarżonego T. P. (1) zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił :

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu skarżonym wyrokiem czynów podczas gdy z jego wyjaśnień, a także innych przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań M. P. wynika, że T. P. (1) przestępstw tych nie popełnił,

2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż A. K. był obecny na posesji oskarżycieli prywatnych około godziny 10 rano w dniu 7 czerwca 2015r. podczas gdy z wyjaśnień T. P. (1) oraz zeznań M. P. wynika, że osoba ta nie mogła być obserwatorem wydarzeń we wskazanym wyżej czasie, bowiem nie znajdował się na posesji,

3.obrazę przepisów procedury karnej, a to:

-art. 4 i art. 410 kpk poprzez pominięcie przy wyrokowaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i uwzględnienie jedynie okoliczności jego obciążających, w tym oparcia rozstrzygnięcia o uznaniu sprawstwa oskarżonego o zeznania A. K., J. K. i M. K. bez dostatecznej weryfikacji prawdziwości ich twierdzeń,

-art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów, polegającą na nieuwzględnieniu materiału dowodowego świadczącego o niewinności oskarżonego tj. ocenę wykraczającą poza wskazania doświadczenia życiowego , wiedzy i prawidłowego rozumowania, w tym oparcia rozstrzygnięcia o ustalenie, iż A. K. nie łączy z oskarżycielami prywatnymi bliskie relacje, braku weryfikacji obecności A. K. na posesji oskarżycieli prywatnych,

-art. 424 kpk poprzez niedostateczne uzasadnienie podstaw faktycznych i prawnych zaskarżonego wyroku,

-art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożony na rozprawie w dniu 08.04.2016r. k. 70v-71 o przeprowadzenie dowodu z informacji operatora T-MOBILE odnośnie miejsc (...) logowania się nieznaney komórki świadka A. K. w dniu 07.06.2015r. jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzającego do przewlekania postępowania,

-art.170 § 1 pkt 2 i kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków Z. P., T. P. (2) i P. P. (2) jako nie mającego znaczenia dla sprawy,

-art. 170 § 1 pkt 2 i kpk poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z wyroku z facebooka (k. 64-68) jako nie mającego znaczenia dla sprawy,

-art.170§ 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego na rozprawie w dniu 08.04.2016r. k. 71 o przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy oskarżonego z dyżurnym K. w R. na okoliczność jej treści jako nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a z daleko posuniętej ostrożności o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze i zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania na 3 letni okres próby.

Oskarżony T. P. (1) w swojej osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając, że wydając wyrok Sąd Rejonowy :

- błędnie przyjął, że oskarżony popełnił przestępstwa na szkodę swojej byłej żony i J. K. wskazane w tym wyroku. Uznał, że ich zeznania są prawdziwe i wiarygodne, podczas gdy zarówno oskarżony jak i jego żona M. P. opisali rzeczywisty przebieg wydarzeń, czemu Sąd nie dał wiary,

- nie uzasadnił w sposób właściwy i wyczerpujący czemu podjął takie, a nie inne rozstrzygnięcie. Prześlizgiwał się po niewygodnych dowodach i je pomijał, koncentrował się tylko na tych dowodach, które miały świadczyć o winie oskarżonego,

-oparł się na twierdzeniach Pana K., który rzekomo widział całe zdarzenie. Jednak oskarżony kategorycznie twierdzi, co potwierdziła jego żona, że Pana K. podczas jego wizyty po córkę na posesji Państwa K. nie było,

-powyższe oskarżony chciał udowodnić przeprowadzając dowód z logowania się telefonu Pana K., by ustalić, w których miejscach przebywał Pan K., Sąd ten wniosek dowodowy oddalił .

Dodatkowo oskarżony zarzucił, że Sąd pochodnie oddalił pozostałe wnioski dowodowe:

-odsłuchanie nagrania jego rozmowy telefonicznej z Policją, gdzie prosił o interwencję i wskazywał, że Pan K. był pod wpływem alkoholu,

-przesłuchanie jego rodziców i siostry, którzy nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, ale przekazywał im relację na gorąco,

-przeprowadzenie dowodu z wydruków z portalu społecznościowego , które potwierdzają, że Państwo K. są w bliskich relacjach z Panem K. i jego rodziną.

W oparciu o w/w zarzuty oskarżony wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzuczanych mu czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacje obrońcy oskarżonego i oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie, a podniesione w nich zarzuty i wnioski są nie trafne. Sąd odwoławczy omówi obie apelacje łącznie albowiem zarzuty podniesione w obu apelacjach są podobne. Zarówno obrońca oskarżonego jak i oskarżony w swoich apelacjach podnoszą zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Obrońca oskarżonego jak i oskarżony w swoich apelacjach podważają nie tylko obecność na miejscu zdarzenia świadka A. K. jak i jego bezstronność wskazując na znajomość z oskarżycielami prywatnymi. Jednak sąd rejonowy w swoim obszernym uzasadnieniu wyjaśnił dlaczego uznał, że w dniu 7 czerwca 2015 r. świadek A. K. nie tylko był na posesji oskarżycieli prywatnych. Nie tylko potwierdzają to oskarżyciel prywatni J. K. i M. K. ale również orginał umowy najmu samochodu k.59- 63. Słusznie sąd I instancji przyjął, że to, iż świadek A. K. nie był widziany przez oskarżonego i jego żonę w żaden sposób nie podważa jego zeznań skoro jak ustalił w czasie zająścia świadek ten najpierw znajdował się z boku domu a potem w samochodzie i mógł nie być widziany przez osoby które znajdowały się przed posesją i jej ogrodzeniem. Nie słuszny okazał się również zarzut podniesiony w obu apelacjach tj. obrazy przepisów postępowania a to art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk polegający na oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego. Wnioskodawcy świadkowie w osobach Z. P., T. P. (2) i P. P. (2) nie byli świadkami zdarzenia a o przebiegu tego zdarzenia zostali poinformowani przez oskarżonego. Odnośnie nagrania rozmowy z dyżurnym ruchu K. w R. to jak słusznie zauważył sąd I instancji taka rozmowa miała miejsce przed zdarzeniem będącym przedmiotem rozpoznania sprawy. Również nie trafny okazał się wniosek obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z informacji operatora T-M. odnośnie miejsc (...) logowania się komórki świadka A. K. w dniu 7 czerwca 2015 r. Taki wniosek obrońca oskarżonego złożył na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016 r. a z urzędu sądowi odwoławczemu wiadomo, że takie dane przez operatorów są przechowywane przez okres pół roku. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Odnośnie zarzutu rażącej niewspółmierności kary podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego wymierzonych oskarżonemu T. P. (1) kar jednostkowych grzywny oraz kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda nie można uznać za zbyt surowe. Podkreślić należy, że oskarżonemu wymierzono karę wolnościową, mając na uwadze jego dotychczasową nie karalność. Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem, rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Mając powyższe na uwadze sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów obu apelacji, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy

zasądzać jednocześnie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli prywatnych zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki